

Nora | Kansas

Het gebeurde op een maandagochtend.

Hét.

Datgene waarnaar we allemaal op zoek zijn. Liefde. Op een maandagochtend.

Mijn moeder noemde maandag altijd de Dag van de hartaanval, omdat op die dag meer mensen een hartaanval krijgen dan op welke andere dag van de week dan ook (ze vond het leuk om me zulke opwekkende weetjes te vertellen).

Het was gek genoeg heel toepasselijk dat het juist op die dag gebeurde, want liefde is tenslotte ook een soort hartaanval. Liefde doet soms minstens zoveel pijn als een hartaanval – en de pijn houdt ook veel langer aan.

Volgens de statistieken had mijn moeder gelijk met haar maandag hartaanvaldag, maar toen ik het een keer op internet opzocht, ontdekte ik dat het tweede tijdstip van de week waarop de kans op een hartaanval groot is, de zaterdagochtend is. Dat vond ik volstrekt logisch – voor sommige mensen is het vooruitzicht dat ze maandag weer naar hun werk moeten een uitstekende reden om een hartaanval te krijgen. Voor anderen is het de gedachte dat ze twee hele dagen met hun gezin moeten doorbrengen.

Ik kon me dat laatste heel goed voorstellen – zeker toen mijn moeder me voor de zoveelste keer zei dat ik, als ik niet snel een man vond, altijd alleen zou blijven, want een vrouw van over de veertig had meer kans dat ze door terroristen werd vermoord dan dat ze ooit nog zou trouwen. Dat had ze tientallen jaren geleden eens gelezen in *Newsweek* en hoewel ik haar had uitgelegd dat ze zich bij dat onderzoek op foutieve gegevens hadden gebaseerd, geloofde zij kennelijk dat het wel waar moest zijn, aangezien het zwart op wit stond gedrukt.

Nu we het toch over moord hebben: zaterdag blijkt toevallig ook de dag te zijn waarop de meeste moorden worden gepleegd. Mensen maken zich overigens over het algemeen meer zorgen over het feit dat ze een hartaanval kunnen krijgen dan dat ze vermoord zouden kunnen worden. Toch komt het allebei voor. Het enige verschil is dat het ene iets is waar je je iets bij kunt voorstellen en het andere iets wat alle verbeelding te boven gaat. Moord is iets wat voorkomt in het nieuws, in griezelfilms, in het leven van andere mensen – niet iets wat ook in jouw eigen leven werkelijkheid zou kunnen worden. Als mensen zich al inbeelden dat ze zouden kunnen worden vermoord, dan is dat meestal door een seriemoordenaar of bij een terroristische aanval. Onderzoek heeft echter uitgewezen dat tussen de 50 en 75 procent van alle slachtoffers van een moord hun moordenaar persoonlijk kent.

Om een moord in een verhaal op te lossen, zoeken we vaak in het verleden naar aanwijzingen. Als er in het verleden echter aanwijzingen kunnen worden gevonden, moeten ze al die tijd al aanwezig zijn geweest – we wisten alleen niet hoe we ze moesten interpreteren.

Mijn eigen persoonlijke hartaanval vond op een maandag plaats. En precies volgens de statistische lijn der verwachting (waaraan we meestal liever niet denken – waarschijnlijk omdat we daar op een bepaald moment allemaal deel van zullen uitmaken), eindigde de droom op een zaterdag.

Wat misschien nog wel het vreemdst was van alles, was dat mijn beste vriendin Tammy beide gebeurtenissen had voorspeld. Ik vraag me weleens af of het verschil zou hebben gemaakt als ik naar haar had geluisterd. Waarna ik me gelijk afvraag of ik het anders zou doen als ik het mocht overdoen.

Timothy | New York

‘En ze leefden nog lang en gelukkig’ bestaat niet.

Verraad ik hiermee nu alles? Volgens mij niet. Ik geloof dat elk begin het eind al in zich draagt. Je kunt proberen het te negeren, maar het is er wel. In geluk ligt altijd verdriet besloten.

Misschien ben ik wel een spelbreker. Dat is in elk geval absoluut niet het ergste wat er over me wordt gezegd. Er zijn een hoop mensen die nare dingen over me zeggen. Ze zeggen dat ik wreed ben. Dat ik ongevoelig ben. Gevaarlijk. Het ergste wat je me voor de voeten zou kunnen gooien? Ik heb het vast al eens eerder gehoord, al moet ik er wel bij vertellen dat degenen die al die dingen zeiden allemaal vrouwen waren. Maakt dat iets uit? Ik weet het niet. Ik vind het wel een interessant feitje.

Ze hebben trouwens wel gelijk... die vrouwen. Het enige wat ik als verweer kan aanvoeren is: wat voor iemand zou jij zijn als je vanaf je geboorte werkelijk alles had gehad?

Als ik zeg dat ik alles had, denken mensen altijd het eerst aan geld. Waarom hechten we daar toch altijd zo veel waarde aan? Het zijn maar stukjes papier – vaak minder nog dan papier. Voor de meesten van ons zijn dollars en dollarcenten slechts getallen in een of andere computer. Ik ben echter met heel veel geld opgegroeid en toen ik oud genoeg was om te werken, verdiende ik er nog meer bij. Gemakkelijk. Moeiteloos. Het geldbedrag werd vertwee- en zelfs verdrievoudigd.

Het draait echter nooit alleen om geld. Aangezien mijn vader geld had, trouwde hij met een adembenemend mooie vrouw. Ik lijk uiterlijk op haar. Gewoon een foutje van de genen, een toevallige rangschikking van gelaatstrekken: deze kin, die neus, dat stel ogen. Het maakt echter een enorm verschil – volgens mij heeft het zelfs meer impact dan geld. Het is echt verbazingwekkend wat voor in-

vloed een beetje schoonheid op mensen kan hebben.

Om het plaatje helemaal compleet te maken, heb ik ook nog een goed stel hersens met alle pracht en praal die daarbij horen: een doctoraalbul van een elitaire universiteit, gepromoveerd aan Whar-ton. Ik kan zelfs de cijfers van mijn toelatingsexamens nog wel ergens opduikelen, als we echt zo ver terug willen gaan.

Je zal wel denken: Och, wat ben je toch een vreselijk sneu rijkeluiszootje. Dat zou ik ook denken. Al die dingen die we een zegen noemen zijn het niet, kan ik je vertellen. Maar we blijven ze najagen omdat we denken dat we er gelukkig van worden.

Het enige wat ik wilde – het enige wat ik niet had, niet kon kopen en wat dus onbereikbaar was omdat ik niet wist hoe ik eraan kon komen, was liefde. Echte liefde. Waar vind je die? En hoe weet je zeker dat het om ware liefde gaat? Kun je dat testen?

Er zijn vast veel mensen die vinden dat ik geen recht heb op liefde en om eerlijk te zijn waren er best dagen dat ik ze daar gelijk in gaf. Dat had ik ook niet. Toch vond ik haar. Of eigenlijk vond zij mij. Ze vond me ook nog eens op de laatste plek waar ik haar zelf zou hebben gezocht. Het is dus eigenlijk een wonder dat ik haar herkende toen ik haar vond. Drie keer raden wat ik deed toen ik haar eindelijk herkende? Ik deed alles om haar aan het wankelen te brengen. Dat deed ik echt. Zou jij niet doodsbang worden zodra je echte liefde vindt? Misschien kom je dan wel tot de ontdekking dat je hetzelfde zou doen als ik. Oordeel zelf maar.

Het politieonderzoek

Politierapport, de Hamptons, New York

Zaaknummer: 3462

Incident: moord

Rapport: 5 april

De telefonische melding van het misdrijf kwam om 10.27 uur in de ochtend binnen bij de meldkamer. Er werd gebeld vanaf de plaats delict: een Bed & Breakfast. De coördinator noteerde de melding en waarschuwde de dichtstbijzijnde patrouillewagen.

De patrouillewagen reed naar het adres en de twee agenten werden naar een kamer op de vierde verdieping doorverwezen. Het lijk lag met een mes in de borst op een hemelbed.

Zodra de agenten hadden vastgesteld dat het slachtoffer was overleden, zetten ze de plaats delict en de gehele vierde verdieping af. Ze waarschuwden ook de dienstdoende chef van het politiedistrict, die op zijn beurt het rechercheteam inseinde. Alle getuigen werden door de agenten ter plekke vastgehouden. De technische recherche arriveerde en begon met het verzamelen van bewijsmateriaal. De politiearts onderzocht het lijk en trok een voorlopige conclusie. De dood was vermoedelijk veroorzaakt door één enkele uithaal met het mes waarbij het hart was doorboord.